

men at der fra Kommunernes Synspunkt med Rette vil kunne gøres alvorlige Indvendinger mod den Maade, hvorpaa man har gennemført dette. Derom har andre Talere udtalt sig, og jeg kan derfor indskrænke mig til at understrege deres Udtalelser, idet jeg i øvrigt gaar ud fra, at dette Spørgsmaal vil blive Genstand for indgaaende Undersøgelse og Behandling i Udvalget.

Jeg gaar endelig over til det sidste Afsnit, som jeg vil gøre nogle Bemærkninger om, Forslagets almindelige Del, Spørgsmaalet om de i Forslaget optagne Straffe. Der har Forslaget jo ikke optaget Dødsstraffen, og den historiske Udvikling i saa Henseende er omtalt af tidligere Talere. Der har heller ikke i Kommissionen været stillet Forslag om Bibeholdelse af Dødsstraffen. Et enkelt Medlem af Kommissionen, Højesteretsdommer Olrik, har udtalt som sit principielle Standpunkt, at man burde bevare Dødsstraffen, dog ikke, som efter den gældende Straffelov, som eneste Straf, men som alternativ Straf i visse Undtagelsestilfælde, af Hensyn til den deri liggende Straffetrusel. Nu tror jeg ikke, det vil faa nogen praktisk Betydning, for naar Dødsstraffen ikke er eneste Straf, ikke er obligatorisk, vil den neppe nogen Sinde blive fuldbyrdet. De Erfaringer, man har indhøstet andetsteds, og de Erfaringer, vi har indhøstet her i den Menneskealder, i hvilken Dødsstraffen ikke har været anvendt, tyder heller ikke paa nogen Maade paa, at Dødsstraffen er nødvendig. Det har da ogsaa glædet mig at høre det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser om dette Spørgsmaal, og jeg gaar ud fra, at vi her vil kunne enes om at lade Dødsstraffen forsvinde af vort Straffesystem. Ganske vist forekommer det mig, at det ærede Medlem Hr. Rytter paa dette Punkt udtalte sig noget uklart, men jeg forstod dog til sidst det ærede Medlems Standpunkt saaledes, at heller ikke han vilde mene, at vi skulde opretholde Dødsstraffen. Det ærede Medlem udtalte i hvert Fald, at han ikke ønskede Dødsstraffen eksekveret nogen Sinde, og naar man paa Forhaand siger, at man ikke ønsker den eksekveret, forekommer det mig, at der ikke kan anføres synderlig stærke Grunde til at optage den i Forslaget. Allerede ved Tilblivelsen af Straffeloven af 10. Februar 1866 hævdede der sig stærke Indvendinger imod overhovedet at optage Dødsstraffen. Hele denne Diskussion og alle de mange menneskelige, følelsesmæssige og samfundsmæssige Betragtninger, der kan anføres mod Døds-

straffen, gaar jeg altsaa ud fra, at der ikke her er nogen som helst Grund til at komme ind paa, idet jeg efter de Udtalelser, der er fremsat, gaar ud fra, at man fra alle Partiers Side vil kunne enes om at lade denne Straf forsvinde af vort Straffesystem.

Med Hensyn til Frihedsstraffene er der i og for sig en Række Enkeltheder, som det kunde være fristende at gøre nogle Bemærkninger om, men jeg skal opsætte disse Bemærkninger til Udvalgsbehandlingen og her kun beskæftige mig med et enkelt Spørgsmaal vedrørende Frihedsstraffene, nemlig det Spørgsmaal, om vi kan nøjes med een Form for den strenge Frihedsstraf, saaledes som af Kommissionens Flertal foreslaaet, eller vi skal have to Arter, saaledes som det her er foreslaaet af den højtærede Minister, nemlig ved Siden af Fængselsstraffen ogsaa den særlige Tugthusstraf, saaledes at der altsaa her efter Forslaget skulde være Tale om, hvor der idømmes Frihedsstraf imellem 4 Aar, der efter Forslaget er Tugthusstraffens Minimum, og 8 Aar, der er Fængselsstraffens Maksimum, ved visse bestemte Forbryderkategorier at vælge mellem Tugthus og Fængsel. Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Rytter allerede har nævnt, at Forslagets § 85 herom bestemmer, at Tugthus kun skal anvendes, naar Forbrydelsen efter sin Beskaffenhed skønnes at kræve højere Straf end Fængsel, eller naar Forbrydelsen eller Forbryderen efter sit Sindelag maa anses for særlig samfundsfarlig, ligesom det ogsaa i § 94 foreslaas, at 1 Dags Tugthus ved Omsætning af Straffen skal regnes lige med 2 Dages Fængsel. Den højtærede Minister var i sin Forelæggelsestale nærmere inde paa dette Spørgsmaal og anførte for den Løsning, han har valgt: at bibeholde de to Arter af kvalificeret Frihedsstraf, at det vilde være urimeligt at anvende samme Art af Straf for et forholdsvis ubetydeligt Tyveri og for de groveste Forbrydelser, og rent umiddelbart kan utvivlsomt adskilligt tale for det Synspunkt, den højtærede Minister saaledes har gjort gældende. Men der er ganske vist dertil at bemærke, at Forslaget egentlig ikke gør Tugthus og Fængsel til Straffe, der er artsforskellige. Den højtærede Minister paaberaabte sig, at man skulde have to forskellige Arter af Frihedsstraffe, men hans eget Forslag gør ikke Fængsel og Tugthus til artsforskellige Straffe. Den eneste Forskel, der i Forslaget er gjort paa Tugthus og Fængsel, er dels en Navneforskel, dels en Forskel med Hensyn til Stedet, hvor Tugthusstraffen skal udstaas. Hvad det sidste